

SLADKÝ ŽIVOT

Pippa Roscoeová
Žár uprostřed
vánice

PIPPA ROSCOEOVÁ

ŽÁR UPROSTŘED
VÁNICE

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

tak si říkám, že skutečnost někdy dokáže být ještě mnohem „divočejší“ než fikce. A znovu mě to napadlo, když jsem četl knihu Jadesoly Jamesové v češtině pojmenovanou Líbánky na Seychelách. Možná si ještě vzpomenete, poprvé jste měla možnost si příběh této autorky přečíst v únoru (Mohla by ho zachránit), znovu za Vámi pak přijde v září (Princezna, kterou potřebuje).

Jadesola sice také občas užívá „zadních dvířek“ v podobě fiktivních království, kde se může stát cokoliv, jejím „poznávacím znamením“ je ovšem jorubský původ. Jorubové jsou jeden z národů žijících v Nigérii, autorka má jorubské kořeny, a ač žije střídavě v USA a ve Velké Británii, nadšeně se k nim hlásí. Jorubské tradice – a vůbec nigerijské realie – tvoří ne nevýznamnou část Líbánek na Seychelách. Když se mně jejich text dostal do ruky, žasnul jsem nad tím, jak je Nigérie zajímavá a, jak už jsem napsal, možná exotičtější než neexistující šejchanát někde na Blízkém východě!

Třeba se ptáte, kam se poděli všichni ti kovbojové, o kterých jste si možná – jste-li dříve narozená – četla v mých knihách před takovými dvaceti lety. Svět se zkrátka mění. Nejlidnatější zemí na světě je Indie a nejdynamičtější se vyvíjející zemí Afriky je právě Nigérie. Takže přibývá čtenářek v těchto zemích, které zkrátka chtějí číst o sobě. Je mně líto, že české hrdinky ještě nějakou chvíli budou táhnout za kratší konec provazu, ale český trh je bohužel příliš malý, než aby se projevil v příbězích, které jdou do celého světa... Časem ale... možná...

Obvykle končívám tento dopis standardním stále stejným pozdravem, který si pro dnešek dovolím trochu pozměnit:

S láskou v každé roční době a v každé zemi světa

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

**ŽÁR UPROSTŘED
VÁNICE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Snowbound with His Forbidden Princess

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Pippa Roscoe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9241-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9242-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9243-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Vaše Výsosti? Jeho Veličenstvo vás přijme za několik minut.“

Princezna Freya Svardská přikývla a odolala nutkání přitisknout si dlaň na hrud', aby uklidnila nepravdělný tep srdce. Připomněla si, že monarcha, který jí právě laskavě uděluje audienci, je její bratr, ne otec. Ten se už, stejně jako předtím její děd, ve věku pětadesáti let podle svardské tradice vzdal trůnu ve prospěch následníka. Zvyk měl zajistit, aby vládce na trůnu zůstal až do poslední chvíle panování silný tělesně i duševně.

Vládoucí král, její o pár let starší bratr Aleksander, převzal funkci zhruba před rokem. Jejich rodiče se pak vydali na cesty, aby tak omezili svůj vliv na nového panovníka a dali jemu i poddaným příležitost zvyknout si na nové uspořádání.

S rukama pevně založenými za zády teď stála přede dveřmi jeho pracovny a připravovala se na další bitvu s novým vládcem.

Za oknem prolétl nějaký pták a na okamžik tak odlákal její pozornost k zahradě zelenající se předjarní trávou. Sahala až k vysokým zdem oddělujícím královský palác od Torfarnu, hlavního města Svardie. Tento pohled se jí naskytl už nescetněkrát, teprve dnes jí ale napadlo trochu se nad ním zamyslet. Nečekaně jí začal připadat drahý a jedinečný.

Prostý půvab věkovitých stromů, filigránová jemnost habrových keřů, které tvořily bludiště ze šestnáctého století, úhledně zastřižený trávník a anglická přírodní zahrada v pozadí, to vše vypovídalo o dědictví předávaném z generace na generaci v jednom z nejstarších panovnických rodů na světě. Když se pak ale zamyslela nad tím, co svým potomkům zanechá Aleksander, znovu se jí zrychlil tep.

Napadlo ji, že, až se z vlastní vůle vzdá nároku na následnictví, mohla by se zaměstnat tím, že by po paláci prováděla turisty. Smích, který měl po ironické myšlence následovat, jí ale uvízl v hrdle.

Musela si přiznat, že se jí líbí být, čím je, a dělat, co dělá. Už odmala naplno prožívala pocit, že je součástí minulosti. Vždy ctěla tradice a veškerou symboliku, která se s jejich rodem pojila. Nejvíce ji ale těšilo, že může svoje postavení a titul využívat k pomoci těm potřebným, na které svardští politici zapomněli.

Věděla, že zodpovědnosti vyplývající z příslušnosti ke královské rodině by porozuměl jen málokdo. I teď pocítila ostré bodnutí bolesti z vědomí, jak je krutě ironické, že může svoji povinnost splnit jen tak, že ji dál plnit nebude.

Dveře se otevřely a na chodbu vyšli dva členové palácového personálu. Sotva ji spatřili, jejich hovor ustal a oba ji pozdravili úklonou.

Pár chvil ještě zůstala stát čelem k pootevřeným dveřím a škvírou u zárubně si prohlédla místnost, kterou si její bratr vybral jako pracovnu. Nezáleželo na tom, kolika výtobytky moderní techniky ji vybavil, dál působila starobyle a velkolepě, stejně jako všechny ostatní komnaty v paláci. Zachování barokního stylu paláce Rilderdal bylo pro jejího otce otázkou cti, pro bratra zdrojem nekonečného pocitu nespokojenosti.

„Freyo? Pojď dál, nemám moc času.“

„Poslyš, opravdu by sis měl pořídit sekretářku,“ prohlásila, vstoupila do pracovny a zavřela za sebou dveře. „Takhle na někoho pokřikovat, to se nehodí.“

„Copak jsi ještě neslyšela o tom, že jsem král? Můžu si dělat, co se mi zlíbí,“ odbyl ji Aleksander.

Nedovedla odhadnout, jestli je jeho výrok projevem arogance nebo jen připomenutím role, která mu připadala po odjezdu rodičů. Vcelku na tom ale nezáleželo, protože jeho otázka stejně nevyžadovala odpověď.

Byly časy, kdy by tomu bylo jinak. Změnil se o sedmnáctých narozeninách. Bez jakékoliv výstrahy z něj ze dne na den vyprchala veškerá vřelost a z Aleksandra se stal muž s trochu výhružným vystupováním, který se vždy dokonale ovládal. Dokonce i před ní zůstával uzavřený. Už dávno nedovedla odhadnout, co si doopravdy myslí, natož aby uměla odhadnout jeho příští činy. Musela se zamyslet nad tím, jak velkou cenu oba platí za blízkost trůnu.

„Víš jistě, že to opravdu chceš?“ otázal se a zkoumavě se na ni zadíval. Zamrkala mu do očí tmavých tak, až se zdálo, jako by ani neměly duhovky. Její oči byly naopak jantarově hnědé. Jen jejich mladší sestra Marit zdědila po rodičích odstín lískových oříšků.

Věděla, že by se mohla jeho pokusu o uplatnění královské autority vysmát. Zabránila jí v tom jen výchova k vznešenosti, která velela, že princezna musí ukázat, že zvládla umění diplomacie. „Ano, už jsem se rozhodla.“

Aleksander zabručel cosi, čemu nebylo rozumět, a vyhlédl z okna zarámovaného růžovými závěsy, které odjakživa z hloubi duše nenáviděl. „Co myslíš, že na to poví otec?“ otázal se překvapivě starostlivým tónem.

Sevřel se jí žaludek. Nepochybovala, že otec by pověděl jen tolik, že dělá jedinou správnou věc, kterou ve své situaci může udělat. Právě tak ale věděla,

že kdyby před bratrem tento názor pronesla nahlas, Aleksander by se zatvrdil a odmítl dál vyjednávat. Raději ucouvla: „To se dozvíme nejdřív za osm měsíců, až se i s mámou vrátí.“

„Mohla by ses s nimi spojit, kdybys chtěla...“ nadhodil významně.

Nevěděla, proč si myslí, že by se prosbou o názor něco změnilo. Jejich rodiče by její dilema vnímali jako problém, s nímž si má poradit nový panovník. A pokud by došlo na citovou podporu... Stejně jako Aleksander a Marit, i ona věděla, že od nich nic podobného nemůže očekávat. „Myslím, že by se mu takové porušení protokolu nelíbilo.“

„Ani v tak závažné věci?“ naléhal.

„Je to jen můj problém. Vždycky jsem chápala, jak je důležité zachovat rodovou linii.“

„Když mi dáš čas...“

„Aleksandre,“ přerušila ho, „víš stejně dobře jako já, že kdyby se ti něco stalo ještě předtím, než budeš mít děti, přejde zodpovědnost za potomstvo na mě...“ Sevřela čelist a zjistila, že jí dokonce i teď dělá potíže hovořit o tom, co jí před časem od základu změnilo život.

„*Jestli*,“ zdůraznil významně Aleksander.

„Tohle *jestli* se ale stalo našemu otci!“ Ze všech sil se snažila nedat najevo pohnutí.

Jejich otec se trůnu ujal po nečekané smrti svého staršího bratra. Už odmalička jí zdůrazňoval, jak je jako druhorozená důležitá. Celý život nesla na bedrech tíhu zodpovědnosti. I teď, když zjistila, že nebude moci plně dostát všem povinnostem, věděla, že ji ponese až do posledního dechu.

„Marit se s tím ale nebude chtít smířit,“ hloubal Aleksander.

„To asi ne,“ připustila. „Pomůžu jí ale nejlíp, jak budu umět.“

Její bratr rozmrzele vydechl. „Jistěže své náhradnici pomůžeš, to je samozřejmé.“

„Je to moje povinnost. A ona je naše sestra,“ odvětila prostě.

„Bude se muset co nejdřív vdát. Budou pro ni platit všechna pravidla, která dosud platila jen pro tebe. Bude se muset provdat za šlechtice, jako bys to musela udělat ty.“

Mohla jen přikývnout. Nebylo jí po chuti, jak její rozhodnutí změni Maritin život. Nelíbila se jí ani zastaralá legislativa, která určovala, jakého muže si musí vzít, a právě tak se jí nelíbila omezení, s nimiž se teď bude muset její mladší sestra chtít nechtít vyrovnat. Ona sama se s nimi seznamovala a smířovala už odmalička, zatímco Marit měla odjakživa ve všem volnost. Vždy jí připadalo, jako by si s Aleksandrem jejím prostřednictvím užívali, co sami nemohli mít.

„Je mi to líto,“ vypravila sevřeným hrdlem.

„Není to tvoje vina. A navíc ani teď nejsem přesvědčený, že je to nutné,“ povzdechl si Aleksander.

„Opravdu? Od tvé korunovace už uběhly tři měsíce. Jestli se to o mně tisk dozví v době, kdy jsi ještě svobodný a...“

Slovo *bezdětný* nedovedla vyslovit. Připadlo jí, jako by v nastalém tichu přímo zakřičelo. Bezděky sevřela za zády ruce do pěstí a pokusila se potlačit bolest, která jí sevřela útroby.

„Freyo...“

Umlčela ho prudkým posunkem. „Kdyby se to tisk dozvěděl, byla by to jatka.“ Živě si představila, jak tisk trhá na kusy i poslední zbytky její důstojnosti a soukromí. Novináři po celém světě by se začali zajímat, co si lékaři, celebrity i obyčejní Svardňané myslí o nedostacích jejího těla. „Neodnesla bych to jen já, začali by se vrtat v životě i tobě a Marit. Už teď bedlivě pozorují každé tvoje gesto...“

„Freyo!“ vyhrkl varovným tónem.

„Já ti věřím. Věřím i v to, co chceš pro Svardii udělat. Už teď se ale šeptá, že jsi zbrklý a změny zavádíš příliš rychle.“

„To je ale moje povinnost, ne tvoje.“

„Moje povinnost je zas zajistit, aby tvoje snahy nic nemařilo.“

„Zničí tě to.“

„Asi ano,“ připustila. Nebyla natolik naivní, aby si neuvědomovala, jaké pozdvižení její rozhodnutí vzbudí. „Aspoň ale nebudou rozebírat, že jsem selhala jako žena. Řekneme jim, že jsem se rozhodla vzdát titulu proto, abych na sobě mohla dál pracovat. Všichni víme, jak tisk nenávidí povýšené členy královské rodiny. Na nějakou chvíli by je to mohlo zaměstnat.“

Soudila, že alespoň navenek by tak vzbudila dojem, že se jedná o rozhodnutí vzešlé z vlastní vůle, a ne vynucené okolnostmi. Chtěla věřit, že tak ochrání svoji důstojnost i sebevědomí. Bylo přijatelnější nechat tisk při tom, že je sobecká a lhostejná ke všemu, do čeho se narodila, než dovolit, aby kdejaký pisálek zpochybňoval její ženskost.

„Kdybych měl děti...“, nadhodil Aleksander.

„Jenže ty je nemáš,“ přerušila ho prostě.

„Budu je ale mít,“ procedil nevrle sevřenými zuby, jako by to bylo něco, čím přináší světu oběť.

Jeho tón ji zaujal, ne ale tak, aby zapoměla na spor, který mezi nimi trval už dobrý měsíc. „Ano, ale kdy? Za jak dlouho? Za dva, tři roky? Žádný královský palác by nedovedl takové tajemství udržet tak dlouho. Zprávy o mé neplodnosti se na veřejnost dostanou do čtvrtroka, nejpozději šesti měsíců, a to jen když budeme mít štěstí. Když se ale sama vzdám nároku na trůn, nikdo se o mě zajímat nebude. Budeme mít daleko větší naději, že se všechno povede udržet pod pokličkou tak dlouho, jak budeš potřebovat.“

Možnost, že by se o její neplodnosti média vůbec nedozvěděla, bohužel zůstávala jen zbožným přáním.

„Vypadá to, že máš odpověď na všechno...“

„Protože jsem se nad tím už zamyslela ze všech možných i nemožných směrů,“ vysvětlila s rozbolelým srdcem. Za jiných okolností by se své rodiny ani role, kterou v ní hraje, nikdy nevzdala, ale pokud tak mohla zajistit její stabilitu a budoucnost, pak bylo rozhodnutí jednoduché.

„No, v tom případě už vám zbývá splnit jen jednu jedinou a poslední povinnost, Vaše Výsosti,“ prohlásil Aleksander a vstal z židle. Za stolem teď nestál jako její bratr, ale král země. „Mám tu medaili za statečnost, kterou je potřeba předat vyznamenanému.“

Zamračila se. „To nechápu. Medaile se přece předávají při státním obřadu.“

„Tehle vyznamenaný se na něj ale odmítá dostavit.“

Vyznamenaní za statečnost dostávali členové swardské armády, kteří prokázali neobvyklou odvalu tváří v tvář krajnímu nebezpečí. Odmítnout její převzetí z rukou krále, který byl zároveň vrchním velitelem ozbrojených sil, byla neslýchaná urážka majestátu, jež by navíc vrhla stín na první takový obřad, který měl ve své funkci Aleksander vést. I kdyby byly důvody k odmítnutí sebepádnější, vzbudilo by to u veřejnosti dojem nedůvěry, který mohl navždy poškodit královu autoritu.

„Proč od tebe tu medaili nechce?“ zněla logická otázka.

„To budeš muset zjistit sama, až mu ji povezeš.“

Komu, jemu? Uvědomila si, že jindy nemá její bratr ve zvyku chodit kolem horké kaše. Rozhodla se vyčkávat. Věděla, že hru o nervy dovede hrát stejně dobře jako Aleksander.

Po chvílce přiznal porážku a povzdechl si: „Je to Kjell Bergqvist.“

Po kůži jí rychle sklouzla vlna horka a mrazu. Zastavilo se jí srdce a musela se ze všech sil ovládnout, aby zoufale nevykřikla. „Ne,“ vyhrkla nakonec vcelku vyrovnaně.

„Není o čem diskutovat.“ Aleksandrův hlas zněl tiše, v jeho očích se mu ale výstražně zablesklo a jeho tón svědčil o neústupnosti. „Jestli se opravdu chceš vzdát svých povinností, titulu a rodiny, nemůžeš ode mě očekávat, že ti to usnadním.“

„Ale...“

„Vrtulník tu bude za hodinu.“ Bratr se na ni už nedíval. Znovu usedl za stůl a studoval jakýsi dokument se stejným výrazem, s jakým jí otec vždy dával najevo, že audience skončila a je nejvyšší čas k odchodu.

„Za hodinu?“ optala se a ihned ji zamrzelo ji, jak bezradně ona slova vyzněla.

„Myslím, že to bude záležet na počasí,“ poznamenal. Ani teď k ní nezvedl oči.

Hodila pohledem k oknu a zamračila se na modrou oblohu bez jediného obláčku.

Helikoptéra se nečekaně zhoupla a Freya ucítila, jak se jí zvedá žaludek. S prudkým návalem nevolnosti se snažila bojovat tak, aby si toho v kabině nikdo nevšiml. Dlouhá léta si před zrcadlem nacvičovala důstojný vzhled a dnes jej nosila jako druhou kůži.

Pilot vyrovnal stroj a do sluchátek se jí omluvil. Odpověděla mu jen povzbudivým pousmáním. Jindy by se zájmem pozorovala, jak pod helikoptérou ubíhá krajina, teď se jí ale nabízel jen pohled na několik odstínů šedé. Stroj právě vystoupal nad mraky, opouštěl svardský vzdušný prostor a mířil do Švédska.

„Co to je vůbec za člověka?“ uslyšela otázku, kterou nejmladší člen královské gardy vyslal ke Gunnarovi, veliteli jejího doprovodu.

Bezděky se ke Gunnarovi obrátila a když zjistila, že ji sleduje upřeným pohledem, začervenala se. Rychle se odvrátila zpět k okénku a vyhlédla do šedavé mlhy, která se převalovala pod strojem.

„Podplukovník Bergqvist je vysoce respektovaný a cenný člen ozbrojených sil Svardie,“ vysvětlil gardistovi Gunnar.

Podplukovník?

Ztuhla a zkusila odhadnout, jak se mohlo přihodit, že se vysoký a štíhlý student, kterého kdysi znala, proměnil ve vysoce postaveného vojáka. Po chvilce s pohledem upřeným do šedé prázdnoty za okénkem připustila, že o něm vlastně nikdy nic nevěděla. Nevědomky se ponořila do vzpomínek na časy, od nichž už uběhlo více než osm let.

Seděla tehdy v podobném vrtulníku a třásla se šokem. Jen částečně za to mohla zpráva o tom, že její sestra prodělala vážnou nehodu a je teď v péči nejlepších swardských lékařů. Stejně silně jí otráslo poznání, že Kjell, muž, jehož považovala za přítele a jemuž svěřila všechna svá tajemství, je ve skutečnosti jen tělesný strážce najatý jejím otcem.

Seděl tehdy přímo proti ní v helikoptéře, která je ze Švýcarska přepravovala zpět do Svardie, a díval se na ni jako na bombu, která co nevidět vybuchne. Cítila, jak se jí svírá srdce, a musela odvrátit tvář k okénku, aby ani jeden z členů tělesné stráže neviděl, jak jí po tváři stéká slza.

Hořce vzpomínala na to, jak se s ním před necelou hodinou něčemu smála. Trvalo jí několik měsíců, než jej dovedla přimět k úsměvu. Když se pak poprvé zasmál nahlas, připadlo jí, jako by ji jeho smích vzal přímo za srdce.

Zatoužila tehdy po dalším z jeho vášnivých polibků právě ve chvíli, kdy mu v kapse zazvonil telefon. Vyzváněcí tón byl jiný, než na jaký byla zvyklá.

S údivem sledovala, jak z Kjellovy tváře mizí úsměv. O pár vteřin později pak zazvonil i její přístroj.

Na druhé straně linky byl její bratr. Oznamil jí, že Marit měla nehodu a že se proto musí okamžitě vrátit domů. Duši jí po jeho slovech sevřel bezbřehý děs, rozbušilo se jí srdce a zvuky z okolí se proměnily v bezvýznamný šum.

Kjell k ní zvedl pohled, spatřil výraz hrůzy v jejích očích a vzal ji za předloktí, aby jí dodal odvahy. Jeho bezděčné gesto jí kupodivu pomohlo. Bouře v její mysli utichla a tep zpomalil alespoň natolik, aby znovu dovedla vnímat, co se jí Aleksander snaží sdělit.

„Marit bude v pořádku, Freyo. Je už mimo nebezpečí. Potřebujeme ale, abys tu teď byla s námi. Máme nedaleko tebe člověka z ochranky, který se tě ujme. Později se kolem toho můžeš rozčítovat, jak se ti zlíbí, teď tě ale doprovodí domů tělesný strážce, abys necestovala sama. Jmenuje se Kjell. Kjell Bergqvist.“

Zvedl se jí žaludek a její duše se znovu naplnila děsem. Před odjezdem na univerzitu otce úpěnlivě prosila, aby jí s sebou nedával tělesného strážce. Chtěla mu dokázat, že jí může důvěřovat. Byla pevně odhodlaná být po celou dobu studií ve Švýcarsku dokonalou princeznou dbalou všech svých povinností.

Bylas. Až do chvíle, než ses seznámila s Kjellem.

Útroby se jí sevřely zahanbením a ponížením z toho, že poprvé v životě odložila chladnou důstojnost právě s mužem, kterého za ní otec poslal, aby na ni donášel. S mužem, který před ní teď seděl ve vrtulníku a v ničem nepřipomínal toho, jehož začínala milovat.

Po tváři jí stekla další slza. Už několik měsíců bojovala s vědomím, že jejich tajný vztah nemá naději na budoucnost, protože otec ani zákony země nepřipustí, aby se provdala za muže bez titulu. I tak ale po Kjellovi toužila a byla ochotná kvůli němu riskovat.